

Isprepleteni svjetovi

„Gledaj svoja posla, Anelia!” dobacio mi je otac tijekom svađe s mojom majkom. Ovo je, čini mi se, prvi puta da me majka nije obranila. Vidim tragove umora na njezinom licu, dok joj oči sjaje, tek djelomično od iscrpljenosti. Znam da ne spava već noćima. Čujem ju kasno kako hoda bosa po kući, misleći da će tako biti tiša. No, ja ju svejedno čujem.

Moj otac nije oduvijek ovakav. Od kada se desilo „golemo zlo u svijetu” kako bi rekla svaka starija gospođa u našem selu, zbog kojeg je moj otac izgubio posao, svađe su česta pojava u našem domu. „Anelia, mogla bi otići pogledati jesu li ptici poletjeli iz gnijezda!” kazala mi je majka. Pored naše kuće nalazi se šuma puna visokog drveća koje žudi za zrakama Sunca. Ptice cvrkuću visoko na nebu, a šuštanje lišća podsjeća na dah šumskog duha. Ponekad, kao da mu osjetim puls. U toj se šumi osjećam kao da sam dio nje, kao da stabla i ptice poznaju moje korake. Šećući šumom, primijetila sam da nešto neobično viri iz korijena starog hrasta. Približila sam se i otkrila primjerk stare knjige. Naziv i autora knjige kao da je netko namjerno obrisao s korica izbljedjelih od vremena, a uništena koža otkrivala je njenu starost. Knjiga je počinjala opisom šume. „Mjesto u kojem se spaja svijet ljudi i svijet čarolije. Ona je prepuna gustog drveća i šumskih staza koje se gube u tami. Ovo mjesto, obavijeno tajnama i čarolijom, bajka je koja je postala stvarnost,” pročitala sam. U tom trenutku, grane su postale poput isprepletenih ruku koje se grče od napetosti i pokušavaju naći spas. Pitomi šumski potoci pretvorili su se u divlje goropadnice koje nose priču o tuzi i očaju. Osjetila sam strah. Htjela sam pobjeći kući, no kao da me nešto prikovalo za zemlju. Snažno sam zatvorila i otvorila oči u nadi da ću se probuditi. Tada je sve naglo utihnulo. Šuma je izgledala isto, no drukčije je disala, drugačiji joj je bio puls. Naglo sam se okrenula, a ispred mene se stvorio starac, kao da je izrastao iz zemlje. Starac je imao lice isprepletено borama. Njegove su oči bile svijetle i bistre, a sa sobom je donio miris zemlje, mahovine i cvijeća. Njegova visoka figura bila je pokrivena haljinom od zelene tkanine, koja se stapala s bojama lišća i granja oko njega. Imao je dugu sijedu kosu kroz koju su se vidjela dva šiljasta uha. Odjednom mi je istrгнуo knjigu iz ruke i žurno krenuo dublje u

šumu. Instinktivno sam krenula za njim, dok se ispred mene prostirao gusti, zeleni labirint. Prolazila sam kroz grmlje, skakala preko svakojakih prepreka te shvatila da se nešto nazire ispred mene. „Tajni grad...” promrmljala sam. Lutajući ulicama, ugledala sam vile koje su letjele s cvijeta na cvijet. Njihova krila svjetlucala su na Sunčevoj svjetlosti. Kentauri su lutali poljima, mirno pasući uz jednoroge i druga mitska bića. Gnomovi su hihotali jureći između gomile, džepovima ispunjenima stvarima koje su maloprije ukrali od stare vještice. U tom trenutku, ugledala sam istog onog starca s knjigom u ruci, „Stanite! Zašto želite pobjeći od mene?” upitala sam ga dok sam mu prilazila. „Ova je knjiga vrlo važna. Ona je ključ za mir i pripada meni,” počeo je starac, „Događaji u vašem svijetu utječu na naš,” nastavio je starac. „Zbunjena sam,” odgovorila sam mu. „Vaš rat utječe i na nas. Ova knjiga može zaustaviti sve i vratiti nam mir i ravnotežu,” rekao je starac. Nisam znala što da kažem. Pokušavala sam se uvjeriti da je ovo samo neki ludi san. Kao da su me sustigle sve pročitane Tolkienove fantastične priče i bajke Ivane Brlić-Mažuranić. „Vratit ću te u tvoj svijet pod jednim uvjetom. Zaželi želju koja bi pomogla svima nama,” reče starac i doda mi novčić. Kada sam podigla pogled, ni njega, ni knjige više nije bilo. Stajala sam uz rub velike kamene fontane. Prstima sam lagano milovala novčić, osjećajući kako moja želja postaje čvrsta odluka. Zatvorila sam oči i tiho izgovorila svoju želju, „Želim mir u oba svijeta.” Novčić je nestao u dubini fontane. Kad sam otvorila oči, bila sam ponovno u svojoj šumi.

„Anelia, zlato, gdje si?” vikao je moj otac u harmoniji s mojom majkom. „Ovdje sam!” uzviknula sam. Roditelji su me zagrlili, otac posebno čvrstim stiskom. „Više se nećemo svađati Anelia, obećavam,” šapnuo mi je otac dok je moja majka plakala na mom ramenu. Preko njihovih ramena ugledala sam poznatu zelenu siluetu, sijedu kosu i dva šiljasta uha. Starac mi se smješкао s pogledom odobravanja, nagoviještajući da ćemo se ponovno sresti u ovoj začaranoj šumi.

Sara Lukšić

Ekonomska, trgovačka i ugostiteljska škola, Samobor

mentorica: Ema Maglić

školska knjižničarka: Nevenka Fresl